

KATIE COTUGNOVÁ

ako
milovať

ako
milovať

KATIE COTUGNOVÁ

ako
milovať

FORTUNA

Original title: Katie Cotugno: HOW TO LOVE
Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Katie Cotugno
Published by arrangement with Rights People, London

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Alexandra Janogová, 2013
Návrh obálky Daniela Antalovská

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-228-7

Venujem Jackie, ktorá číta všetko ako prvá.

1

Potom

Keď som uvidela Sawyera stáť pri prístroji na mrazené ovocné nápoje v obchode 7-Eleven na Federal Highway, mala som pocit, že som ho hľadala takmer polovicu svojho života. Cez sklo sledoval, ako prístroj múti zamrznutý nápoj neónovej farby, ani čo by očakával, že sa mu tam odkryje niektorá zo záhad vesmíru.

Keď si na to dnes spomínam, možno si to aj myslel.

Zastala som a zízala naňho. Chcela som si kúpiť žuvačky, nejaký sladký bublinkový nápoj a pre Hannah sušienky v tvare zvieratiek. Lenže už vtedy som vedela, že odtiaľ odídem s prázdnyimi rukami. O pätnásť minút som mala byť na svojej hlúpej prednáške z účtovníctva. Tam vonku zúrila búrka a na linoleum vnútri obchodu kvapkala voda z môjho vrkoča, ktorý som nosila na akúkoľvek príležitosť. Okolo nôh sa mi vytvárala miniatúrna kaluž.

„Ahoj, Reena.“ Tak ako vždy som bola prichytená.

Sawyer LeGrande si opatrne priložil plastový pohár na viečko. V celom jeho živote sa k nemu nikto nikdy nepriblížil bez toho, aby

o tom nevedel, a tak keď sa ku mne otočil, vyzeral, akoby nebol ani trochu prekvapený. Vlasy mal vystrihané takmer dohola.

„Ahoj, Sawyer,“ povedala som pomaly a v hlave mi to znelo ako hukot vln. Ukazovákom som sklzla po kľúčenke a zovrela ju v dlani. Chladný kov sa mi zahryzol do mäsa, keď som si uvedomila, aké nespravodlivé je to po celom tom čase. Boh presne vie, kde sa má Sawyer objaviť taký opálený a rozžiarený práve vtedy, keď ja sama vyzerám ako napoly zatopená skládka odpadov. Nemala som na sebe mejkap a z dier na džínsoch mi vykúkali kolená. Bola som takmer o päť kíľ ťažšia, ako keď sme sa videli naposledy. Skôr než som sa začala cítiť úplne ponížene, Sawyer obišiel kukuričné lupienky i plátky hovädzieho mäsa a pevne ma objal. Akoby to bolo niečo, čo sme robievali často.

Vonia rovnako, zaregistrovala som. Mydlo a zem. Zažmurkala som. „Nevedela som...“ začala som a nebola som si celkom istá, ktorú časť mojej nevedomosti priznám. Možno všetky. Osemnásť rokov univerzálnych hodnôt. Každý bol dosť bystrý, aby si ich uvedomil. Každý okrem mňa.

„Len včera som sa vrátil,“ vysvetľoval. „Ešte som nebol v reštaurácii.“ Uškrnul sa jedným z tých svojich pomalých krivých úsmevov. Spôsobom, ktorý som sa snažila zo seba vymazať už od siedmej triedy. „Myslím si, že prekvapím dosť ľudí.“

„Skutočne?“ vyletelo zo mňa skôr, než som to stihla zadržať.

Sawyer sa prestal usmievať. „Ja... hej,“ zneistel. „Asi áno.“

„Dobre.“ Nevedela som, čo lepšie by som na to mala povedať. Nemôžem, nesmiem sa ani priblížiť k čomukoľvek, čo by mi pripomínalo okamihy strávené so Sawyerom, hoci sa rada presviedčam, že niečo z toho som už prerástla. Zakaždým, keď sme pracovali v tej istej zmene v reštaurácii U Antonie a ja som roznášala taniere, zabúdala som, ktorá objednávka ide kam, rovnako ako platba. Mala som pätnásť. Raz v noci, keď bol Sawyer za barom, si jedna žena pri niektorom z mojich stolov objednala *Sex on the Beach*. Kým som

naбрала odvahu, aby som mu to zopakovala, tá žena sa stihla postá-
žovať otcovi na pomalú obsluhu. Keď sme potom zatvorili, musela
som za trest vyčistiť celú kuchyňu.

„Mama mi povedala...“ ozval sa, no zmlkol a pokúsil sa znova.
„O...“

Predstavila som si, že ho nechám chvíľu visieť v tichu ako obe-
senca, ale nakoniec som prehovorila namiesto neho.

„Hannah,“ vyslovila som jej meno a uvažovala, čo mu jeho
mama povedala. Nedokázala som prestať skúmať jeho tvár. „Volá
sa Hannah.“

„Hej. Mal som to na jazyku.“ Sawyer vyzeral, že sa necíti veľmi
príjemne, akoby očakával, že sa niečo stane. Azda to, že k nemu pri-
stúpim a poviem čosi ako *Vitaj späť, ako bolo na výlete, urobili sme si
dieťa*, ale čeluste som nechala zovreté a ústa pevne zatvorené. *Nechaj
ho ešte v neistote*, pomyslela som si zlomyseľne. *Nechaj ho, nech sa chvíľu
potí*. Svetlozelený nápoj pripomínal mimozemšťana. Vrkoč zanechá-
val na mojom tričku mokrý flák. Sawyer prestupoval z nohy na nohu.

„Povedala mi.“

Stáli sme tam. Dýchali. Všade okolo nás som počula šumenie
a hučanie obchodu, všetko bolo mrazivé a vo svetle chladničiek
jasné. Nad jeho plecom visel obrovský plagát – reklama na párok
v rožku. Predstavovala som si, že sa to stane inak.

„Fajn,“ povedala som po minúte. Snažila som sa pôsobiť nefor-
málne a aspoň približne zosúladiť svet, ktorý bol tam, s tým zvyš-
kom vonku. „Milé, že som na teba narazila. Asi by som si mala vziať
to, po čo som prišla, alebo...“ zmlkla som a odhrnula som si pár ne-
poslušných vlasov z čela, pričom som sa pozerala hore, na bzučiace,
svetielkujúce žiarovky. „Sawyer, naozaj musím ísť.“

Zašklbalo mu sánkou, nekonečne veľa ráz. Je to ten druh vecí,
ktoré si nikdy nevšimnete, pokiaľ nestrávite celú svoju pubertu tým,
že sledujete jeho sánku. „Reena...“

„Ach, Sawyer, prosím, nie.“ Nechcela som mu to uľahčovať. Najmä nie preto, že to on zmizol, vyparil sa bez rozlúčky, bez toho, aby povedal aspoň *Ahoj, uvidíme sa neskôr, milujem ťa*. Nie, keď jednoducho len tak odišiel.

„Pozri, čokoľvek mi chceš povedať, nemusíš sa báť. Všetko nakoniec dopadlo dobre, no nie?“

„Nie, nedopadlo.“

Pozrel sa na mňa a mne sa pred očami vybavilo, ako vyzeral, keď mal osem rokov, keď mal jedenásť a sedemnásť. Sawyer a ja sme spolu chodili len niekoľko mesiacov predtým, než odišiel, ale bol mojou láskou oveľa skôr, než nabral odvahu sa ku mne priblížiť. Hoci sme nikdy netvorili pár.

Pokrčila som plecami a pohľadom som blúdila po zmrzline, po vyložennom žuvacom tabaku a čipsoch. Potriasla som hlavou. „Ale áno.“

„No tak, Reena.“ Sawyer sa zaknísal na podrážkach, akoby som doňho strčila. „Neopúšťaj ma tu len tak.“

„Ja nemám opúšťať *teba*?“ vyšlo zo mňa hlasnejšie, ako som zamýšľala. Znenávidela som sa za to, že som tak hlúpo prezradila, že naňho stále myslím a nosím ho v sebe. „Každý si myslel, že si zomrel v nejakej tmavej uličke, Sawyer. Aj ja som si to myslela. Takže možno nie som najlepšia osoba, ktorej môžeš hovoriť o pocite, akým je opúšťať ťa.“

Znelo to hnusne a vyrovnané. Chvíľu môj mocný čarodejník Sawyer vyzeral taký bezmocný, taký poľutovaniahodný, že mi to znova takmer zlomilo srdce.

„Nerob to,“ rozkázala som mu potichu. „To nie je fér.“

„Nerobím,“ zašepkal a pokrútil hlavou. Potom sa vzchopil a zopakoval: „Nerobím.“

Vyvrátila som oči dohora. „Sawyer, len...“

„Vyzeráš naozaj dobre, Reena.“

2

Predtým

„Džin!“ zvolala Allie víťazoslávne a hodila poslednú kartu na moju prešívanú prikrývku. Na znak víťazstva bojovne zdvihla ostrú bradu. „Skončila si.“

„Uch, vážne?“ Padla som medzi vankúše a nohy som si položila do jej lona. Väčšinu popoludnia sme strávili ponorené do smiešne komplikovanej verzie kartovej hry *Rummy*. Riadili ju naše vlastné prísne a zložité pravidlá, ktoré sme neboli schopné vysvetliť nikomu inému. V skutočnosti na tom nezáležalo, lebo tú hru sme hrávali iba my dve.

„Končím.“

„Nemôžeš skončiť, keď si už prehrala,“ dorazila ma. Načiahla sa ponad bielizník a vybrala hudbu z playlistu na mojom notebooku. Z plechových reproduktorov zaznel veselý, slnečný pop, ktorý mala najradšej. „V tomto prípade sa to jednoducho... pripúšťa.“

Zasmiala som sa a trochu ju kopla, ale jemne. „Hlupáčik.“

„Ty si hlupáčik.“

„Tvoja mama je.“

Na chvíľu sme zostali visieť v pohodlnom známom tichu. Allie mi mimovoľne vyťahovala rozstrapkané nite z lemu džínsov. Na stene visel plagát Mosta vzdychov v Benátkach a obrázok Paríža za súmraku – oba boli flakaté, s malými lepkavými miestami v rohoch, ktoré tam zostali po lepiacej páske. Zvyčajne som ich prepepovala dovtedy, kým neviseli presne tak, ako som si to predstavovala.

Bola jar nášho prvého ročníka na strednej, takmer leto. Svet vyzeral nekonečný a zároveň neuveriteľne malý.

„Hej, dievčatá!“ Moja nevlastná matka Soledad sa objavila vo dverách, tmavé vlasy úhladne zviazané na zátylku. „Roger a Lyd tu budú každú chvíľu,“ oznámila. „Reena, môžeš zísť dole a prestrieť stôl? Allie, zlatičko,“ pokračovala bez toho, aby sa obťažovala s čakáním na moju odpoveď – samozrejme, že by som povedala áno. Vždy poviem áno. „Zostaneš na večeru?“

Allie sa zamračila a pozrela sa na budík na mojom nočnom stolíku. „Asi by som mala ísť domov,“ povzdychla si. Pred pár týždňami ju *znova* prichytili pri krádeži plastových slnečných okuliarov a hodvábnej šatky značky *Gap*. Tentoraz ju jej rodičia držali pekne nakrátko. „Ďakujem, ale...“

„Chápem.“ Soledad sa usmiala, a prv než sa otočila na odchod, dva razy poklepala na zárubňu. Jemný kov jej obrúčky zacinkal.

„Určite prestri jedno miesto navyše, Serena, dobre?“ zavolala cez plece. „Myslím si, že dnes večer príde aj Sawyer.“ Ihneď sme sa na seba s Allie pozreli, oči doširoka roztvorené.

„Môžem zostať,“ vyhlásila Allie v tom momente a vyskočila na rovné nohy. „Zavolám mojím... Hej. Určite môžem zostať.“

Nútene som sa rozosmiala, až som skoro spadla z postele. Napadlo mi, že by som si mala dať na tvár nejaký mejkap.

„Ty si úplne *jasná*,“ zhodnotila som ju, zdvihla som sa, postavila sa na koberec a zamierila do chodby. Ako zvyčajne štýlom niekoho,

komu by srdce v hrudi nerozbili ani zbíjačkou. „Podme, hlupáčik. Môžeš poskladať obrúsky.”

O dvadsať minút vtrhla do kuchyne Lydia LeGrandová ako tropická búrka. Bola samá sebadôvera, ovešaná robustnými náhrdelníkmi. Vtlačila mi na líce letmý bozk. „Ako sa máš, Reena?” spýtala sa. Ani nepočkala na odpoveď, hneď si zobrala z tácky na kuchynskej linke syr, ktorý tam bol vyložený na ozdobu, a odstránila z neho fóliu. Roger ju nasledoval s fľašou vína. Napriek svojej mohutnej postave smeroval ku mne s prekvapivou obratnosťou a položil mi ruku na chrbát, aby ma pozdravil.

„Ahoj, malá,” povedal.

LeGrandovci boli nielen najbližší priatelia môjho otca a Soledad, ale aj ich partneri v reštaurácii, kde sme všetci pracovali. Okrem toho to boli naši spoločníci na dovolenkách v Keys či na koncertoch v prírode v Holiday Parku.

Ich tímové hry *Outburst* boli hlasné a legendárne. Lydia chodila na vysokú školu s mojou mamou. Ona a Roger zoznámili mamu s otcom, lebo chceli, aby sa dali dokopy. Keď mama zomrela na následky sklerózy multiplex, mala som štyri roky. Otec bol príliš zaneprázdnený tým, že zúril na Boha, takže nemal čas myslieť na také veci, ako bola príprava obedov či pranie ponožiek. Vtedy Lydia najala Soledad, aby sa k nám nasťahovala ako pomocníčka v domácnosti. V tom čase si ešte nevedomovala, že našla pre otca druhú manželku, úplne rovnako, ako našla preňho tú prvú. Po vyše desiatich rokoch k nám Lydia s Rogerom ešte stále chodievali na večeru – väčšinou však *nie* so svojím synom.

V tú noc bola šťastena na mojej strane, alebo to možno bola nejaká dobrá vesmírna konštelácia, lebo v ich tesnom závese naozaj prišiel aj Sawyer. Mal zvlnené tmavé vlasy a na sebe džínsy a tričko. Na krku mu na tenkej retiazke visel matný strieborný polmesiac.

„Ty,“ ukázal naňho môj otec namiesto pozdravu. Práve vošiel dnu z dvora, kde bol rozohriať gril. Allie a ja sme ešte stále prestierali stôl, ona zvierala v ruke hrst' vidličiek. „Mám nahrávku a chcem, aby si si ju vypočul. Súčasnú nahrávku. Herbie Hancock. Pod' so mnou.“

„Môj syn dnes nemá náladu,“ zamumlal Roger, varujúc ho. Lenže Sawyer iba pobožkal Soledad na pozdrav a prikývol môjmu otcovi. Potom ho nasledoval do obývačky, kde sme mali veľké stereo. Sawyer bol otcov krstný syn, vyrástol behajúc po preplnených chodbách nášho domu. Otec ho naučil hrať na klavíri pred viac než desiatimi rokmi.

„Ahoj, Reena,“ oslovil ma Sawyer roztržito a kývol mi, keď prechádzal okolo – dosť blízko na to, aby som ucítila vôňu jeho mydla a slabé teplo, ktoré z neho sálalo. Pred niekoľkými dňami som ho videla v práci. Nebol u nás na večeri takmer rok.

Prehltla som, srdce mi hrkotalo v hrudi ako okruhliaky na okennej tabuli. „Ahoj.“

Sawyer bol v škole o dva ročníky vyššie, hoci vyzeral starší – bližšie k veku môjho brata Cada ako k môjmu. Odkedy som si ho pamätala, vždy pôsobil tak, ako keby prežil už tisíc rôznych životov. Mal na starosti bar v reštaurácii, v triede sa ukázal, len keď chcel, a mňa väčšinou ignoroval. Nie nejakým škodlivým spôsobom, ale ako keď ignorujete odkaz na stene budovy, ktorý vidíte každý deň.

Allie však bolo ťažké ignorovať.

„Čau, Sawyer!“ ihneď zavolała, aby upútala jeho pozornosť. Kučeravé vlasy jej poskakovali s každým zavrtením jej peknej hlavy. Prezliekla sa. Požičala si jedno z mojich tielok – jednoduché čierne, s úzkymi ramienkami, nič prezdobené. Plecia mala posiate pehami od slnka. „Dlho sme sa nevideli.“

Sawyer zastal a so záujmom sa na ňu zahľadel. V tej chvíli Roger nasledoval Soledad na terasu a otec zmizol do obývacej izby. Lydia

sa správala v našej kuchyni, ako keby sem patrila. Prehrabávala zásuvku so strieborným príborom, aby našla vhodný nôž na syr. Allie sa iba usmiala.

Pozorne som to sledovala. Jasnú, že sa poznali. Z množstva rodinných osláv, narodenín a promócií. Stretávali sa aj na školských chodbách. Neboli priateľmi, dokonca ani v najbujnejšej fantázii. Preto som bola taká prekvapená, keď sa na ňu tiež usmial. Pomaly a zľahka. „Naozaj,“ pripustil a obrátil hlavu jej smerom. „Dlho sme sa nevideli.“

3

Potom

„*Sawyer LeGrande je doma?*“

Bola som celá rozčúlená, keď som sa o celé dve hodiny skôr, než som mala v pláne, doteperila domov zo 7-Eleven. Cestou do kuchyne som vybuchovala so všetkou mierumilovnosťou a vyrovnanosťou ručného granátu. Šoférovala som v nejakých panických kruhoch v takmer biblickom lejaku, ako keby sa mi nemohlo stať nič zlé. Ani čo by nebezpečenstvo obchádzalo tých, čo sú v pohybe, kým ostatní už boli pochovaní. Pod náporom vetra sa palmy ohýbali v úpenlivej prosbe. Moje auto muselo stáť na troch rôznych semaforochoch.

„*Čože?*“ strhla sa Soledad. Práve krájala na kuchynskej linke mrkvu a nôž jej so zarinčaním spadol do drezu. Prv než si strčila porozaný prst do úst, mäkko zanáďavala v španielčine. Hannah, ktorá sedela vo svojej vysokej stoličke a mliaždila v rukách zrelú paradajku z otcovej záhrady, začala vrieskať.

Je malá, tmavovlasá a prudká, to moje dievčatko. Keď sa do toho naplno vloží, jej vresk znie, ako keby vychádzal z príšery desať ráz väčšej, než je ona sama.

„Mama,“ nariekala a trvalo to tak dlho, až by ste si mysleli, že jej ukrivdil celý svet. Láskyplne som si ju privinula a začala som s ňou pochodovať ako nervózna mačka, levica alebo rys.

„Nič sa nestalo,“ zaklamala som a šepkala jej nezmysly, kým sa neutišila a dužina z paradajky sa jej nepretlačila pomedzi bacuľaté prstíky zovreté do pästí. „Bolo to hrozné. Ja viem. No už je to v poriadku.“ Obzrela som sa na svoju nevlastnú matku, ktorá si stále sala krv z prsta a pochybovačne na mňa hľadela. „Sawyer, Sawyer LeGrande,“ opakovala som, ako keby existovala možnosť, že si bude myslieť, že je tu nejaký iný Sawyer, o ktorom hovorím. „Bol pri prístroji na mrazené ovocné nápoje.“

Soledad chvíľu spracovávala informáciu a potom sa spýtala: „Aká príchuť?“

Zažmurkala som na ňu. „Aká *príchuť*?“

„Áno, na to sa pýtam.“

„Čo je to, dočerta, za otázku?“

„Dávaj si pozor na jazyk,“ pripomenula mi. Previnilo som sa pozrela na Hannah. Moje dieťa sa už batolilo a bľabotalo. Celý svet okolo seba hltalo s ohromnou lačnosťou a ja som vedela, že je len otázkou času, než sa dostane do škôlky a začne sa pýtať učiteľky, prečo je olovrant na hovno.

„Prepáč,“ zamrmlala som a vlepila jej bozk na teplú páperovú hlavičku, pričom mi stihla po tvári rozmazať kúsok paradajky. „Tvoja mama je nevychovaná.“

„Vynechala si vyučovanie?“ zaujímala sa Soledad a ja som mala chuť jej bez okolkov oznámiť, kam v tej chvíli patrila škola na mojom zozname priorít, keď zrazu vošiel zadnými dverami môj brat a tesne za ním ich zatvoril otec. Vtedy som si uvedomila, že populdní mali stretnutie manažérov.

„Dámy,“ oslovil nás Cade, hodil na mňa krátky pohľad a zamieril rovno k chladničke. Kedysi patrila do stredoškolského futba-

lového tímu, no ešte stále sa krmil, ako keby musel naberať na váhe kvôli hre. „Dnes ráno som videl v telocvični Aarona.“

Ignorovala som ho rovnako ako odkaz na môjho frajera. Tvárila som sa, že som to nepočula. „Vedel si, že Sawyer sa vrátil?“ vybehla som naňho. Nechcela som, aby to znelo tak šialene, ako som sa cítila – takmer hystericky. Zhlboka som sa nadýchla a nadhodila si Hannah na boku. Pokúšala som sa zabrániť tomu, aby som vzky-pela.

„Tak vedel si to?“

„Nie,“ okamžite to poprel Cade a vzápätí odvrátil odo mňa pohľad. Na šiji ma zasvrbelo. Cade sa sústredil na obsah chladničky, ako keby tam dávali niečo zaujímavé.

„Vypili ste všetky pomarančové džúsy?“ prehodil namrzene.

„Kincade, znova sa ťa pýtam...“

„Čo?“ ozval sa Cade podráždene. „*Nevedel* som, že...“

„Cade!“

„Reena!“ Otec sa postavil medzi nás, ako keby sme mali sedem a dvanásť, a nie osemnásť a dvadsaťtri, a ja som sa chystala vytiahnuť nejaké neslušné ťahy, ktoré robievajú malé sestričky svojim bratom, vrátane takého kopu do holennej kosti alebo úderu do zadnej časti hlavy. Pritom som tu stála a na rukách držala svoje vlastné dieťa. „Dost,“ zakročil otec a obrátil sa na Cada. Môj a Sawyerov otec boli priatelia od detstva. Viac než desaťročie vlastnili spoločnú reštauráciu a boli aj krstnými otcami svojich synov. Neexistovala možnosť, že by Sawyer LeGrande prekročil hranicu štátu Florida a otec by o tom nepočul.

„A čo ty?“ dožadovala som sa odpovede, pričom som sa snažila udržať si hlas pokojný. Vlasy na spánkoch už otcovi šediveli. Hannah sa mi v náručí nespokojne vrtela. „Musel si to vedieť.“

Prikývol. „Áno,“ priznal a pritom sa pozeral priamo na mňa. Jednu vec nikdy nerobil – neklamal.

„A ty si mi to *nepovedal*?“

Chvíľu len premýšľal a mlčal. Košeľu mal premočenú lejakom.

„Nie,“ prehovoril, až keď bol pripravený. „Nepovedal.“

Nič z toho nebola pre mňa nová informácia, ale aj tak som to vnímala ako úder. Niečo, čo sa vyznačovalo fyzickou silou, obliečka na vankúš naplnená mincami alebo Bohom zoslaná štyridsaťdňová potopa. „Prečo *nie*?“ Potrebovala som to vedieť a môj hlas znel oveľa smutnejšie, než som zamýšľala.

„Reena...“

„Soledad, *porosím*.“

„Nepovedal som ti to, lebo som dúfal, že tu nezostane,“ pomaly vyšiel s pravdou von a bol až stoicky vyrovnaný.

Aha.

Všetci traja na mňa pozerali a čakali. Soledad mala ruku pritlačenú na srdce. Cade stále stál vedľa chladničky, veľký a svalnatý, ostrážitý.

„Džúsy sú vo dverách chladničky,“ povedala som nakoniec a vynesla som Hannah na poschodie, aby si zdriemla.

4

Predtým

„Na toto sme príliš staré,“ vyhlásila Allie. Celé predpoludnie sme zabili na hojdačke v najvzdialenejšom kúte bezchybného priestraného zadného dvora jej rodičov. Len my dve. Tak ako obvykle. Keď sa zaklonila najviac, ako mohla, jej vlasy farby dozretého obilia sa treli o trávku. „Jasné, že *sme* na to už príliš staré,“ súhlasila som. So zohnutými kolenami som ležala dolu hlavou na plastovej šmykľavke. Rukami som bez úspechu tápala po púpave alebo nejakej burine, ktorú by som mohla vytrhnúť.

Allin otec bol fanatik na trávnik. V to leto sme mali pätnásť, nemohli sme ešte šoférovať, ale neustále sme sa doprosovali niekoľkých Alliných starších kamarátov, aby nás zviezli. „A práve o tom to je. Sklapni a hojdaj sa.“

„Fajn,“ zasmiala sa. „Možno sa budem.“

Po chvíli premýšľania potriasla zaklonenou hlavou a znova navrhla: „Nechceš ísť na kávu?“

Zamračila som sa. O chvíľu bude príliš horúco, aby sme tu zostali takto ležať. Lenže skutočný dôvod, prečo chcela Allie ísť na

kávu, bol ten, že jej priateľka Lauren Wernerová pracovala v kaviarni Bump and Grind a rozdávala ľadovú mokka kávu zadarmo. Neznášala som tú jej odvahu. „Ty chceš ísť na kávu?“

Allie to sekundu zvažovala, oči sa jej za obrovskými slnečnými okuliarmi s korytnačím rámom zúžili do štrbiniek. „Nie,“ vzdala to nakoniec, ale vydala zo seba povzdych, ktorým naznačila, že som ju do toho rozhodnutia prinútila. „Ja len chcem ísť niekam inam.“

Chystala som sa navrhnuť skorý film alebo radšej kávu v kníhkupectve, keď sa v posuvných dverách do kuchyne objavila Allina mama. Vlasy mala rovnako perfektnej blond farby ako jej dcéra, len s tým rozdielom, že boli krátke, praktické.

„Dievčatá?“ zavolala na nás, opretá o zárubňu, pričom sa prstami bosej nohy škrabkala na kolene. „Upiekla som mafiny, ak ste hladné!“

„Nechceme ich,“ odmietla Allie rázne. „Sú s ľanovými semiačkami,“ stíšila hlas.

„Nehovor jej to!“ zakričala pani Ballardová. Uši mala ako netopier. „Nie sú. Len skús jeden, Reena.“

„Dobre,“ súhlasila som po chvíli. Vždy som sa snažila byť príjemná a aj tak som musela na záchod. Zosunula som sa dolu chrbtom po šmykľavke a cez hlbokú, jasnú zeleň trávy som sa vybrala k domu. Už takto skoro ráno bola horúčava ani stena zo sirupu. „Idem.“

„Zober aj karty!“ zavolala za mnou Allie a tak naše žiadne a súčasne všetky plány na opustenie dvora zostali zabudnuté. V to leto sme hrali iba kartové hry, aké hrávajú staré dámy: bridž a pinochle, euchre a srdcia. Práve to nás Allie nútila robiť. Bola to posledná vec z dlhého radu po sebe idúcich liet na témy, ako napríklad *Frančúzske zapletanie vrkôčikov* alebo *Filmové umenie Katharine Hepburnovej*. „A papier s perom!“

„Ešte niečo,“ vrhla som na ňu pohľad cez plece, „vaše veličenstvo?“

Allie sa zazubila najširším a najbláznivejším spôsobom a potom hodila jednu zo svojich vyzutých gumených šľapiek mojim smerom. „Prosíím.“

„Uvidíme.“

Vycikala som sa a zobrala z Allinej izby karty. Na bielizníku som zbadala jej kozmetický kufrík, tak som ho otvorila a prehľadávala som sa v ňom. Chcela som si požičať lesk na pery Risky Business, o ktorom som vedela, že si ho Allie kúpila začiatkom týždňa v obchodnom dome. Vytiahla som nejaké očné tiene a zopár tampónov, ale stále som ho nevidela. Chystala som sa to vzdať, keď sa mi prsty obrútili okolo matného strieborného polmesiaca na tenkej retiazke. Bez zaváhania som ho spoznala, takisto ako spoznávate svoju vlastnú tvár v zrkadle. Bol to prívesok Sawyera LeGranda.

Od prekvapenia som zažmurkala a prehltna. Stála som tam, ani neviem ako dlho. V pozadí ticho hučala klimatizácia a moje bosé nohy sa vnárali do svetlosivého koberca siahajúceho od steny k stene. Bol nový, ešte s vákuovými značkami od Ballardovej upratovacej služby vo Valencii. Nakoniec som vyšla von a prešla popri pani Ballardovej, ktorá držala papierový tanier s dvoma čučoriedkovými ľanovými mafinami. Myšlienka na ne náhle spôsobila, že mi prišlo nevoľno.

Blížila som sa a Allie na mňa zdvihla zrak. Práve visela na krúžkoch preliezačky. Znova a znova sa kolísala, rovnako ako sme to robili, keď sme boli malé. Opálené nohy vykopávala do výšky. „Kde sú otrávené mafiny?“ podpichla ma. Potom zbadala moju tvár: „Čo je?“

Držala som kývajúcu sa retiazku s príveskom pred sebou, ako keby bol rádioaktívny. „Ukradla si ho?“ dožadovala som sa odpovede a dokonca aj vlastným ušiam znel môj hlas ostro.

Allie sa spustila z preliezačky. Celý jej výraz sa zmenil spôsobom, ktorý som nikdy predtým nevidela. Bol takmer obviňujúci – bezpečnostné mreže spustené. „Hrabala si sa mi vo veciach?“ opýtala sa na mňa.

„Čo či *som robila?*“ zarazila som sa. Chodili sme si navzájom do vecí stále, bez problémov. Allie by mohla vymenovať obsah všetkých mojich zásuviek odvrchu až dole. „Hľadala som Risky Business.“

Allie zažmurkala. „Ach,“ zrazu to pochopila a už zasa vyzerala normálne. Tubu s leskom vylovila zo zadného vrečka svojich šortiek. „Tu je.“

„Vďaka.“ Pretrela som si leskom pery, ale stále som na Allie uprene hľadela. Strieborný mesiac sa odrazil od mojich hánok, a keď som jej podala späť lesk na pery, vzala si aj prívesok. Urobila to pozoruhodne šikovým ťahom. „Takže?“ domáhala som sa vysvetlenia. „Ukradla si ho?“

„Či som ho ukradla?“ zopakovala. „Čo si myslíš? Že som nejaká divná kleptomanka?“

„Ako keby si nikdy predtým nič neukradla.“

Allie naklonila hlavu na stranu, akože *Bod pre teba*. „V skutočnosti som ukradla ten lesk na pery,“ priznala sa.

„Čože?“ ohromilo ma to. „V obchodnom dome? Myslela som si, že si zaň zaplatila.“

„Len som ti povedala, že som to urobila.“ Mykla plec om. „Ukradla som ho, keď si skúšala voňavky.“

Preboha! Prudko som sa posadila doprostred trávnik a hodila sa dozadu. Pozerala som sa na nemilosrdne jasnú oblohu. Vzduch voňal studenou sprchou. „Musíš s tým prestať.“

„Ja viem,“ uznala Allie a ľahla si vedľa mňa. Ani jedna z nás chvíľu nič nehovorila. Počula som škvŕkanie v Allinom bruchu a slabé bzučanie osy niekde nablízku.

„Al,“ skúsila som to znova. Snažila som sa, aby môj hlas znel pokojne. Nechcela som, aby pôsobil hystericky, aj keď som sa tak cítila. Od našich štyroch rokov bola Allie mojou najlepšou kamarátkou. „Kde si zobrala ten prívesok?“

Allie si povzdychla na znak, že na mňa máva bielou vlajkou. Ako keby som sa chystala mučením z nej dostať pravdu a ona považovala za jednoduchšie povedať mi ju dobrovoľne.

„Neukradla som ho,“ hlesla.

Cítila som, že zo mňa uniká vzduch a chytá ma závrat, hoci som ležala na zemi. „Nemyslela som si, že si ho ukradla,“ povedala som, a keď mi to vyšlo z úst, uvedomila som si, že to bola pravda. „Dal ti ho on?“

Allie prikývla. Pretočila sa na bok a oprela sa o svoj ostrý lakeť, aby mi videla do tváre. „Chcela som ti to povedať,“ vyšlo z nej nakoniec. „Len som nevedela ako.“

Dlane som si pritlačila na oči. Farby mi pod tlakom rúk vybuchovali ako ohňostroj, akoby mi niečo odpálili vnútri hlavy.

„Sawyer LeGrande ti dal ten prívesok,“ zopakovala som a takmer som sa rozosmiala, tak absurdne to znelo, keď som to vyslovila nahlas. „Odkedy sa stretávaš so *Sawyerom LeGrandom*?“

Znova to ostrie v mojom hlase, tá šialená prenikavosť, no Allie len mykla plec. „Pár týždňov?“

„Pár *týždňov*?“

„Tri?“

„*Tri*?“ Rýchlo som sa posadila, teraz sa mi naozaj točila hlava. Vo dvore bolo veľmi, veľmi horúco. „A my o tom hovoríme až *teraz*?“

„No tak, Reena,“ ohradila sa Allie, vstala, líca mala červené a v hlase náznak výzvy. „Ako keby si bola ten najjednoduchší človek na svete, ktorému sa isté veci hovoria ľahko. Špeciálne takéto.“

„To nie je pravda,“ odmietla som to prijať. „Nie je to pravda a nie je fér...“

„Prepáč,“ okamžite to oľutovala, keď prehodnotila, čo mi práve povedala. „Máš pravdu. Je mi to ľúto. Mala som sa ti o tom zmeniť.“

„Mala si sa mi o tom *zmeniť*?“

„Dobre. Môžeš, prosím, prestať opakovať všetko, čo poviem?“

„Ja ne...“ zastavila som sa práve včas. „Al, toto nie je nejaký hocijaký človek, toto je Sawyer Le...“

„Čo chceš vedieť?“

Čo chcem *vedieť*? Zízala som na ňu s otvorenými ústami, hlúpo. Nemala som predstavu, čo sa jej mám spýtať. Absurdne a s akousi panikou som cítila, že by som sa mohla rozplakať.

„No tak,“ jemne sa mi prihovorela Allie a po chvíli ma drgla kolienom. Neznášala, keď boli na ňu ľudia nahnevaní, nezvládala to. „Nepozeraj sa tak na mňa.“

„Nepozerám sa na teba vôbec nijako,“ zaprotestovala som. „Jalen... na teba pozerám.“

„Tvoja tvár robí takú smiešnu vec.“

„To nie, nerobí!“ zasmiala som sa trochu divným štekotom, ktorý sa vôbec nepodobal môjmu normálnemu smiechu a nehodil sa ku mne. „Presne takto normálne vyzerám.“

„To *nie je* tak, ako si myslíš,“ húdla si svoje. „Prestaň. Len sa stretávame. Kamaráti sa s Lauren. Raz som ho videla v kaviarni Bump and Grind a spýtal sa, či by som nechcela, veď vieš...“

„Či by si nechcela *čo*?“

„Či by som si s ním nechcela niekedy vyjsť! O nič nejde.“ Zrazu sa mi Allie prizrela z väčšej blízkosti, ani čo by jej práve niečo dochádzalo. Špičky uší mala červené od slnka. „Nie si naštvaná, však nie?“ skrslo v nej podozrenie. „Ja viem, že sme vždy vtipkovali o tom, aký je príťažlivý a tak, ale ty vlastne nie si... Myslím tým, že ti naozaj nezáleží...“

„*Nie*,“ prerušila som ju. Mala som pocit, že dostatočným dôrazom sa oslobodím od lži a nejakou sa mi ju podarí premeniť na kú-

soček pravdy. Lenže hlboko vo svojej duši som vedela, že pravdu má Allie. Bola som známa tým, že som si svoje pocity nechávala pre seba. Ak si Allie nevšimla, ako veľmi veľa – *nesmierne veľa* – toho cítim, nech už to bolo čokoľvek, čo som cítila k Sawyerovi, potom to zrejme bola moja chyba. Nikdy som to nedala najavo.

Bolo však už príliš neskoro povedať jej to, hoci sme spolu sedeli na ich dvore rovnako ako stovky iných letných rán. Rozhodne už bolo neskoro, ak si Sawyer vybral ju. A ak si už vybrali jeden druhého. Jediná vec, ktorú som mohla v tej situácii spraviť, bolo ochrániť samu seba lžou.

„To je v poriadku,“ prinútila som sa dostať zo seba a nenútene som pokrčila plecami. „Vy ľudkovia by ste mali robiť čokoľvek, čo vás robí šťastnými.“ Asi som mala pokračovať a ponúknuť im pomoc pri výbere čínskeho porcelánu na ich svadbu, alebo niečo podobné, ale vďaka Bohu v sieťkových dverách znova stála pani Ballardová. Jej hlas znel cez prázdny dvor ako klaksón. „Dievčatá!“ skríkla tentoraz nahnevane, netrpezlivo. Premýšľala som, koľko toho počula. „Chcete ich, alebo nie?“

„Nechceme, mami!“ zarevala Allie a potom sa s očakávaním obrátila späť na mňa. Ibaže ja som už bola na nohách a oprašovala som si šortky, pričom som si na tvár nasadila masku nenútenosti a umeleho pokoja.

„Ja si dám,“ ozvala som sa, aj keď som na mafiny vôbec nemala chuť. Prešla som cez trávnik, zatiaľ čo mi slnko pražilo na tmavú clonu z vlasov. „Idem!“ zakričala som a nechala som tam Allie samu.

5

Potom

Bol večer a Hannah som uložila spať. Vzápätí som zablúdila na prízemie. Myslela som si, že by som si mohla na dvore na piknikovom stolíku prečítať nejaké veci do školy. Vonku však bolo mokro, bahnisto, vzduch bol plný komárov. Ak mám byť úprimná, nebolo to horšie než v akúkoľvek inú noc a aj tak som sa cítila medzi múrmi nášho domu príliš stiesnene.

Po večeroch som tam trávila dosť veľa času, jedno ucho vždy nastrožené, či nezačujem Hannah. Nohy som si vyložila na taburetku. Hore kmeňom pomarančovníka cupkala zvláštna jašterica. Vlhký vzduch vlnil stránky knihy. Mala som v pláne robiť si domáce úlohy alebo sa preklikávať cez Facebook, prípadne sa rozprávať so Soledad, pokiaľ bude zhovorčivá. Niekedy som tu zvykla písať, ešte predtým, než som to napokon vzdala a prestala sa trápiť – prázdna biela obrazovka ako obžaloba od osoby, ktorou som bývala na strednej škole, pripomienka všetkého, čo som sa chystala urobiť, no neurobila som.

Večer ma otec prevalcoval, ale potom už tvrdo pracoval v záhrade, ktorú udržiaval, odkedy sme boli ja a Cade deti. Zbavoval

svoje paradajkové priesady vošiek a popritom počúval Sarah Vaughanovú, ktorej hlas prichádzal cez kuchynské okno. V záhyboch dlaní mal prilepenú zem.

Takmer som sa vrátila späť, len aby som sa vyhla ďalším konfliktom. Ešte stále som bola na otca nahnevaná, totálne, ale to nebol celý príbeh, ani zďaleka nie. Od prvej sekundy, čo som sa na otca pozrela, vedela som, že Sawyerov návrat znamenal preňho nevyhnutnosť odkryť všetky druhy nechutností. Už len stáť vedľa neho pre mňa znamenalo, že ma nanovo zasiahne dôverne známa páľava frustrácie a hanby. Na okamih som mala znova šestnásť, bola som tehotná a cítila sa beznádejne. Všetky moje starostlivo vypracované plány do budúcnosti sa rozptýlili do neznáma.

No aj tak: to bolo predtým.

„Ako to ide?“ trúfla som si prihovoriť sa mu a prešla cez terasu, aby som bola k nemu bližšie. Pod nohami som cítila teplú bridlicu.

Otec sa na mňa pozrel, no vzápätí sa vrátil k svojim vysokým, vytiahnutým rastlinám. Doktor mu povedal, že záhradníčenie je dobré na jeho srdce, hoci to nebol dôvod, prečo sa mu venoval. „Dobre, povedal by som.“ Povzdychol si a bruškom palca pretrel pichľavý zelený list. „Obávam sa, že by mohli začať hniť.“ Pozerala som sa, ako sa presúva k jasnožltým cukinám. Na záver, rovnako ako vždy, sa postará o Soledadine ružové kríky. Prestrihá ich, aby nemohli prerásť múry domu a prevziať nad nimi kontrolu, podobne ako v rozprávke.

Kedysi sme tu mali aj nadzemný bazén, ale otec ho zrušil, ešte keď sme boli malí, pričom nám ako dôvod uviedol náklady na údržbu a štatistiku utopených detí. „Okrem toho,“ dodal, „Roger a Lydia sú šťastní, keď vás majú pri sebe. Môžete použiť ich bazén, kedykoľvek budete chcieť.“

Skutočne, keď sme boli malí, s Cadom sme tam trávili celé hodiny. Skákali sme z mostíka a metali kotrmelce do jasnomodrej

vody. Pokúšala som sa predstaviť si, aké by to bolo, keby sme sa tam ukázali s Hannah, obe oblečené v plavkách. *Prišli sme si zaplávať.* Možno by stálo za to vidieť ten výraz na Lydiinej tvári.

„Čo sa deje?“ prerušil otec moje úvahy, zatiaľ čo sa pustil do práce na paprikách. Záhradné nožnice mu šikovne cvakali v ruke.

Spamätala som sa. „Hmm?“

„Uškríňaš sa.“

„Aha.“ Nevšimla som si, že sa pozerá. Niečo mi hovorilo, že on by sa tak nebavil na mojej predstave, ako sa na nej bavím ja. „Nevedomila som si to.“

Keď som otcovi povedala, že som tehotná, celých jedenásť týždňov sa so mnou nebavil. Vinila som ho z toho len málo. Jeho vlastní rodičia zomreli, keď mal sedem rokov. Vychovali ho mníšky vo farnosti Saint Tammany Parish v Louisiane. Mal v úmysle stať sa kňazom. Teda až do chvíle, keď stretol moju mamu. Ešte aj dnes sa každý prvý piatok spovedá a pod košeľou nosí medailón svätého Krištofa. Vo svojom srdci je hudobník, ale vo svojej duši ešte stále ten najúprimnejší miništrant. Fakt, že ma neposlal preč, do nejakého ženského kláštora, až kým neporodím dieťa, bol pravdepodobne dôkaz milosrdenstva Boha, ku ktorému sme sa doma vždy modlili.

Odkedy sa narodila Hannah, bolo to medzi nami lepšie. Vlastne skôr som mala podozrenie, že to bolo preto, lebo po pôrode som nebola taká viditeľne, agresívne veľká. Za posledný rok, alebo tak nejako, sme s otcom dosiahli neľahký druh prímeria. Napriek tomu hnev, ktorý mal vyhradený pre Sawyera, bol takmer bezodný. Preto ma neprekvapovalo, že ma ním odvtedy, čo sa môj vychýrený frajer vrátil, priam zaplavoval.

Pokánie. Spravodlivosť.

„Chcela som si tu chvíľu čítať,“ povedala som nakoniec, lebo mi nenapadlo nič lepšie. V ruke som stále zvierala učebnicu.

Otec sa zamračil. „Na to je už tma, Reena.“

Chod' preč, myslel si v skutočnosti. Nevie, prečo som mala pocit, že to musím skúsiť:

„Je tma aj na zbieranie vošiek,“ podotkla som.

Znova si vzdychol, ako keby som bola náročky tvrdohlavá a ešte aj strácala zmysel pre správnu mieru. „Dobre,“ ozval sa po chvíli, a keď sa konečne obrátil čelom ku mne, bolo naokolo tak ticho, že som počula nekonečné syčanie zavlažovača vedľa u susedov. „Uznávam, máš pravdu.“

6

Predtým

„Pokašľala som to,“ ozvala sa Allie, len čo som zdvihla slúchadlo. Jej číslo sa objavilo na displeji telefónu po prvý raz takmer po týždni. Sedela som na posteli a čítala som si časopisy o cestovaní, ktoré mi Soledad doniesla z knižnice. Predstavovala som si, ako putujem po trhoch v Provencalsku alebo ako sedím na pláži v zátokke Kauai. „Rozhodne ti dlhujem telefonát.“

„Vybodni sa na to,“ vyhlásila som, aj keď to fakt trochu pokašľala. Bol koniec leta. O pár dní sme mali nastúpiť do druhého ročníka. August odskackal do nenávratna v akomsi podivnom, osamelom stave prázdnoty. Hrala som nechutne veľa *solitairu* na počítači a trávila som mnoho času sama. „Si zaneprázdnená. Chápem.“

„Nie, som skôr príšerná. Zúfalo sa mi po tebe cnie. Príd'. Moji rodičia majú dnes večer nejakú právnickú benefičnú záležitosť. No tak,“ presviedčala ma, keď som zaváhala. „Pripomenie ti to, ako veľmi ma máš rada.“

Chvíľočku som si myslela, že ju zruším, poviem jej, že už mám iné plány, a strávim ďalšiu noc pozeraním repríz televízneho seriálu

Právo a poriadok so Soledad. Lenže nakoniec mi to pripadalo ako príliš pochmúrny spôsob zmyšľania a navyše tiež sa mi po nej zúfalo cnelo. „Dobre,“ súhlasila som napokon. Dočítala som časopis *Travel + Leisure* a hodila som jeho lesklé stránky na podlahu. „Prídem.“

Viezla som sa na bicykli cez známe ulice, ktoré viedli k domu Aliných rodičov. Všetko naokolo bolo zelené a vlhké, až to pripomínalo vzdialené dažďové lesy. Pneumatiky sa mi šmýkali po asfalte. Keď som dorazila k domu, oprela som bicykel o múr garáže, a kým som čakala na Allie, aby mi otvorila dvere, nevdojak som si škriabala štipanec od komára, ktorý som zacítila na kľúčnej kosti.

Namiesto Allie mi otvorila Lauren Wernerová.

„Serena!“ oslovila ma hlasom, ktorý mi pripomenul ovocné žuvacie cukríky – znel kyslo a akosi lepkavo, nebolo v ňom nič prirodzené. „Nevedela som, že prídeš.“

Chvíľu som na ňu uprene hľadela, na jej vypasovaný top a medovohnedé vlasy. „Ahoj,“ zmohla som sa konečne na slovo. Ja som mala na sebe elasticke džínsy zrolované tak, aby vyzerali ako capri nohavice, a biele tričko značky Hanes, ktoré mohlo v istom období pokojne patriť aj môjmu bratovi. Obuté som mala obyčajné letné topánky s drevenou podrážkou. „Ani ja som to netušila.“

„Allie je niekde nablízku,“ oznámila mi a voviedla ma do vstupnej haly, ako keby to bolo miesto, kde som ešte nikdy predtým nebola, a teda som potrebovala, aby ma niekto navigoval okolo kúpeľne a ukázal mi, kde si mám zavesiť svoj imaginárny kabát. Nemo som ju nasledovala. V obývačke bolo asi pol tučta deciek, ktoré som poznala zo školských chodieb. Chodili možno o ročník alebo o dva vyššie – dievča z hodín chémie a chalan, ktorý pracoval za kasou v Bump and Grind. Zopár ľudí som si všimla ponevierať sa po kuchyni. Určite to nebola žiadna veľká párty, ale aj tak som sa

tam cítila ako vo sne, niekde, kde to poznáte, ale kde to náhle vyzerá pozoruhodne inak. Všetko tak o stupeň alebo dva viac na sever. „Zakaždým zabudnem, že vy dve ste kamošky.“

„Uch, hej,“ zamrmlala som neurčito a usilovala som sa čo najviac ignorovať všetky spôsoby, ktorými sa Lauren vedela prejavovať ako mrcha. Klíma nefungovala, vzduch v chodbe bol vlhký a odpudivo rybací. „Áno, sme kamošky.“

Práve vtedy sa objavila Allie a celá červená sa na mňa zubila. Štíhle paže mi bleskurýchlo hodila okolo krku. „Ahoj!“ privítala ma a v tej sekunde vyzerala taká šťastná, že ma vidí, až som zabudla na svoje pocity a tiež som sa na ňu usmiala. To bola presne tá vec na Allie, jeden z dôvodov, prečo som ju mala tak rada. Keď z vás urobila objekt celej svojej desivej kinetickej energie, cítili ste sa, ako keby ste sa vyhrievali v lúčoch slnka. „Si tu!“

„Som tu,“ prisvedčila som a dovolila som jej, aby sa so mnou dookola točila na podlahe a poskakovala ako v nejakom rituálnom tanci. „Vieš,“ ozvala som sa, keď sa upokojila, lebo zhodnotila, že tancovania bolo dosť, a začala ma nežne ťahať po chodbe. „Aspoň si mi mohla do telefónu spomenúť, že vo vašom dome bude asi polovica školy. Bola by som si dala, veď vieš, sprchu.“

„O čom to hovoríš?“ nechápavo sa zamračila. „Vyzeráš rozkošne.“

„Vyzerám na dvanásť.“

„Vyzeráš bohémsky a trendovo.“

„Okej,“ odfrkla som si. „Nevyzerám ani *bohémsky*, ani *trendovo*...“

„Ahoj, Reena.“

Zľakla som sa. Rozhliadla som sa okolo a pokúsila sa nevydýchnuť príliš počuteľne. Bol to Sawyer, stál za mnou, v džínsoch a tričku, s koženými šnúrkami ovinutými okolo zápästia. Plastový pohár, ktorý práve držal v ruke, si pritisol k perám. „Ahoj,“ odzdravila som.

Vídala som Sawyera dosť často. Buď sa flákal po reštaurácii, alebo v nedeľu sedel pred nami v kostole, prípadne mu u nás môj otec dával lekcie hudby. Nech som o ňom akokoľvek veľa premýšľala – a premýšľala som o ňom *veľa* –, bola som len primerane zbehlá v tom, ako sa udržať pohromade, keď bol práve niekde nablízku. Dokonca som si dávala pozor, aby som mu nepodala ruku. V dôsledku toho bol môj život absolútne neznesiteľný.

Nikdy predtým som ho nevidela v kuchyni u Allie. Ešte nikdy som ho nevidela, ako svoje rameno ležérne posúva okolo jej pliec, pričom sa rukou prehrabáva v jej jemných vlasoch. Keď som to pozorovala, cítila som sa spomalená a ubolená, ako keď sa vám práve trhá sval. Nemala som potuchy, kam by som sa mala pozerieť.

Nakoniec na tom ani nezáležalo, pretože vzápätí ju už viedol preč bez toho, aby som mala šancu aspoň sa o to pokúsiť. Jednoducho urobil krok späť a ona ho nasledovala ako magnet alebo vysokofrekvenčný zvuk.

„Daj si niečo na pitie a príď do suterénu,“ zavolala na mňa roztržito. „O minútku hráme *flašu*.“

A bola preč.

Chvíľu som tam postávala. Usilovala som sa vyzerieť veľmi, veľmi pokojná. Napokon som okolo dvoch dievčat pri kuchynskej linke preklzla cez posuvné dvere a krytú terasu na dvor. Vyhýbala som sa osvetleným častiam, ktoré ožarovali lampy v zadnej časti domu. Vybrala som sa rovno k hojdačke, mokrej od popoludňajšieho dažďa. Vzduch bol stále taký vlhký, že ste mali pocit, akoby ste vdychovali pavučiny.

Sadla som si.

Nebola som plachá. Naozaj nikdy som taká nebola. Len som nevedela, ako *to* robiť, to je všetko. Zvonenie a švitorenie strednej školy. Vlastne viac než len to, ani som sa to nechcela nijako zvlášť naučiť. Celý život ma Cade podpichoval pre moju totálnu ne-

schopnosť mať súčasne viac ako jedného či dvoch priateľov. Desiat minút v Allinej preplnenej kuchyni vo mne zanechalo pocit, že sa nejaké divé zviera dostalo do úplne cudzieho prostredia, ako napríklad tiger do tundry alebo tučniak do lesa. Nebola som ani neoblúbená. Bola som len... nepripravená.

Bolo to iné, keď som mala po boku Allie, ktorá mi pomáhala vybojovať moje bitky. Ako som tam sedela, spomínala som. Keď som cítila, že mám zviazaný jazyk, ona sa dokázala postarať o všetko rozprávanie, lebo vedela nahlas vyjadriť pocity za nás obe.

Reena a ja si myslíme, že ten film bol hlúpy. Reena a ja by sme rady išli... Vtom ma prepadla myšlienka, že nemá čas ani trpezlivosť rozoberať moje mlčanie a na dôvažok si prisvojila človeka, ktorého som chcela najviac na celom širom svete.

Bola to moja vina, pomyslela som si, a pomaly som sa hojdala sem a tam, bez nejakého dlhodobjšieho plánu. Nevedela som, ako sa otvoriť ľuďom. Netušila som, ako sa stať typom človeka, ktorý by to vedel spraviť. Nedokázala som prísť na to, ako Allie...

„Čo tu robíš?“

Sawyer sa sem prikradol cez vlhký šumiaci trávnik. Ruky mal vo vreckách. Nevidela som ho prichádzať. Tiež sa musel pohybovať mimo svetiel.

„Ehm,“ tápala som po prijateľnom zapretí, ale žiadne som ne našla, tak som sa musela uspokojiť s pravdou: „Skrývam sa.“

Sawyer zdvihol obočie a zostal stáť pri šmykľavke. Bol bosý. Vyzeral uvoľnene ako niekto, kto si nedbanlivo nažíva vo vlastnom tele a takisto používa svoje svaly a kosti. „Pred niekým konkrétnym?“

Pred *každým*, objektívne povedané, ale nemala som pocit, že by som to mohla povedať Sawyerovi LeGrandovi. Namiesto toho som celá zablokovaná vyhrkla: „To je veľmi dobrá otázka.“

„Okej.“ Sawyer sa posadil vedľa mňa na hojdačku a mierne sa na nej pohojdával. Dlhé nohy mal pod ňou skrčené rovnako priro-

dzene, ako keby sme to robievali často. „Zle sa schovávaš, lebo som ťa hneď našiel.“

„*Hľadal* si ma?“ vyhrkla som, a skôr ako mohol odpovedať, som dodala: „Nebrala som to ako hru.“

Sawyer to zvážil. „Nie,“ povedal nakoniec. „Asi nie.“ Chvíľku sa potichu hojdal. Nikdy predtým sme neboli takto sami. „Toto zrejme nie je tvoje prostredie, čo?“ odhadol ma.

„Čo ako?“ spýtala som sa naschvál nechápavo. Pocítila som, ako sa mi v reflexe narovnal chrčtica. Zasiahol ma príliš blízko tepny. Končeky prstov som pevne skrútila okolo hrany hojdačky. „Decká sa bavia?“

Sawyer sa zasmial. Vyzeralo to, akoby oceňoval, aká som bystrá, alebo ako keby som mohla mať tajomstvo, o ktoré sa s ním podelím. „To nie je to, čo mám na mysli. Banda lenivcov flákajúcich sa naokolo. Neviem. Lauren Wernerová.“

Získal si moju pozornosť, ako keby ju doteraz nemal. Trochu som prižmúrila oči a snažila som sa odhadnúť výraz jeho tváre. Bola tu frustrujúca tma – isteže, vynikajúca kvôli napätiu –, no ja som ho za každú cenu chcela vytiahnuť na svetlo a len... sa naňho *pozrieť*. „Myslela som si, že ty a Lauren Wernerová ste priatelia.“

Sawyer mykol plecami. „Sme, asi. Ale ona je... Chcem tým povedať...“ zmlkol. Vyzeralo to, že o tom premýšľa a zatiaľ nie je úplne rozhodnutý, koľko toho chce priznať. „Veď vieš.“

„Tak to naozaj, *naozaj* viem,“ povedala som a spôsob, akým som to predniesla, ho rozosmial. Uškrnula som sa. Usilovala som sa spomenúť si, kedy naposledy som ho rozosmiala – určite to bolo dávno. Asi keď sme boli ešte malé deti a pobehovali sme s bratom okolo neho alebo keď sme sa hrali v háji za domom na skrývačku. Zvyčajne im to trvalo celú večnosť, kým ma našli. Striaslo ma. Medzi stromami všetko stíchlo.

Sedeli sme tam ďalšiu minútu a hojdali sa. Za nami som počula kvákať žaby. Vnútri Allinho domu niečo tresklo o dlážku, nasledovala sprška smiechu. Strhla som sa.

„Už si si niekedy priala, aby si stále mala osem rokov?“ spýtal sa ma zrazu Sawyer. Od prekvapenia som zažmurkala. Mala som pocit, že mi práve otvoril hlavu a pozrel sa dovnútra. Znova som sa rozhojdala, vyzula som si topánky a opatrne som šúchala nohami po chladnej, vlhkej tráve. „Nie.“ Hľadieť naňho mi pripadalo zvláštne nebezpečné, rovnako ako hľadieť do slnka. „Len som si vždy priala byť dosť stará na to, aby som mohla odísť.“

Sawyer bol celú večnosť ticho. Nakoniec som sa naňho pozrela a on mi opätoval pohľad. V tej tme zaiskrilo medzi nami niečo zvláštne, nové a osobné. Pohľad príliš dlhý na to, aby to mohla byť náhoda. Prešla ďalšia minúta, než sa usmial. „Nemám slov,“ stíšil hlas a svojím členkom sa náhle dotkol tvrdej hrče môjho holého členka. „Myslím si, že vyzeráš bohémsky.“

„Ja ne...“ vyplašila som sa, ale v tej chvíli tam bola Allie – prechádzala cez trávnik v kalužiach svetla, ktorým sme sa ja a Sawyer vyhýbali ako divadelní herci hľadajúci svoju značku na doskách.

„Tu ste!“ zvolala veselo. Bola taká pekná aj v jednoduchých džínsoch a v tielku, kučeravé vlasy starostlivo upravené. Samozrejme, že si vybral ju. „Moji dvaja obľúbenci.“

„Tu sme,“ potvrdil Sawyer s očami zavesenými na mne len o jediný tlkot srdca dlhšie. Potom svoju pozornosť obrátil na Allie. „Reena sa skrýva.“

„To preto, lebo je na mňa naštvaná,“ povedala Allie s citlivosťou border kólie. Siahla po reťazi na mojej hojdačke a trochu ňou potriasla. Voňala po sladovej malinovke a maminej voňavke.

Sawyer naklonil hlavu nabok. „Neviem o tom, že by bola,“ oponoval jej a postavil sa. „Uvidíme sa vnútri.“ Ešte raz sa na mňa rýchlo pozrel. „Neskôr, Reena.“

„O čom ste sa rozprávali?“ obrátila sa na mňa Allie, len čo bol Sawyer preč. Uvelebila sa na hojdačke, kde predtým sedel on, a zakrútila sa do kruhu, takže sa reťaz pretočila. Potom sa rozhojdala zá-
vratnou rýchlosťou. „Ty a ten kráľovský chlapec.“

„O ničom,“ povedala som tajnostkársky a mykla som plecóm. Trochu prirýchlo som vkĺzla do topánok. Iste to vyzeralo, akoby som sa chystala niekam utiecť. „Chcel len vedieť, čo tu robím.“

Allie sa na mňa pozrela úkosom. Trochu sa zamračila, zrejme celkom neverila, že jej hovorím pravdu. „Čo tu teda robíš?“ chcela vedieť aj ona.

„Vážne?“ zazrela som na ňu. Cítila som, ako mi od hnevu vzplal-
nul v hrudi oheň. „Naozaj *vážne*?“

Allie zažmurkala, jej doširoka otvorené veľké sivé oči sa zdali nevinné. Na tvári mala ten svoj výraz *Neviem, ako sa tá vec dostala do mojej kabelky*. Zvyčajne si ho vyhradila pre rodičov a strážnu službu v nákupných centrách. Nepáčilo sa mi, keď ten pohľad namierila na mňa. „Čo tým myslíš?“

„Tými ľuďmi tu si ma totálne zaskočila!“

V poslednom čase som v nej nenachádzala oporu. Bol to pocit, ako keby som niekde visela a držala sa len nechtami. „Prišla som pozerať televíziu a jesť pizzu alebo robiť niečo podobné, nie hrať *flašu* s partiou cudzích ľudí.“

„Nie sú to *cudzí ľudia*,“ zahriakla ma ostro. V diaľke zablikali žiarivé svetlá. Chvíľu boli tam a zase zmizli. „Všetci sú zo školy. Vedela som, že by si neprišla, keby som ti povedala, že tu bude Lauren, takže...“

„Hej,“ prerušila som ju. Nepočúvala ma. „Ja viem. Lenže ja to vnímam inak.“

„No tak, za čo vlastne môžem?“ Allie začínala byť nahnevaná. „Sú to moji priatelia, Reena. Mám ich rada. Nie sú to nejakí zlí, temní ľudia. Sú milí.“

„Nikdy som nepovedala, že nie sú milí,“ bránila som sa. „Nikdy som dokonca nepovedala, že sú dôvodom, prečo si sa toto leto úplne vyparila zo zemskeho povrchu...“

„Povedala som ti prepáč!“ Hlas mala zrazu silný, takmer jačala. „Keby si mi to mohla prestať robiť také ťažké, keď ťa chcem zahrnúť...“

„Možnože nechcem byť zahrnutá do týchto vecí, Al! Nenávidím to! Ja len chcem, aby sme robili normálne veci, tak ako vždy.“

„Kartové hry a staré čiernobiele filmy?“ Allie sa zamračila. Vzduch páchol po blate a bolo v ňom niečo skľučujúce. Chcela som skočiť na bicykel a uháňať preč. „To je to, čo chceš robiť? Naozaj? Stále to považuješ za zábavné? No tak, Reena,“ drgla do mňa, keď som neodpovedala. „Ľudia ako ty, vy všetci si myslíte, že vy nemáte radi *ich*.“

„Chcem povedať,“ skúšala som to inak. „že *ich všeobecne* nemám rada.“

„Veď *ich* ani nepoznáš!“ vybuchla. Potom zlomyselne dodala: „Páči sa ti Sawyer.“

Bože, to zaboľelo.

„Okej.“ Vstala som, utrela som si dlane mokré od dažďa do zadnej časti džínsov. Pretože ani náhodou, *ani náhodou*, sme my dve nemali viesť ten rozhovor. Najmä preto, lebo som sa už aj tak cítila dosť divne, osamelo, cnelo sa mi po domove a bola som zahanbená zo všetkého, po čom som túžila a nemala som. Pozrela som sa na rad paliem na hranici pozemku a pokúšala som sa udržať pohromade. Zrazu ešte aj ten dvor bolo cítiť niečím zlovestným. Známe miesta sa mi v tme javili hrozivé a zvláštne. „Chceš vyhrať túto hádku, Al? Dobre, môžeš ju vyhrať, mne to neprekáža. Uvidíme sa neskôr.“

„Počkaj,“ ozvala sa, náhlivo vstala a nasledovala ma cez trávnik. „Je mi to ľúto. Nechcem byť potvora.“

„Naozaj?“ Zastala som a pozrela sa na ňu, s rukami v bok. Túžila som to celé pretočiť späť ako nejakú nahrávku. Celú noc a celé

toto leto. Len kvôli tomu bizarne sa meniacemu vesmíru. Prevrátiť ho, aby sa všetko vrátilo do svojich starých koľají tak, ako to malo byť. *Už si si niekedy priała, aby si stále mala osem rokov?*

„Nie!“ zvolala. „Snažím sa s tebou rozprávať. Ježišu! Cnie sa mi po tebe! Chcem, aby sme sa spolu bavili.“

„Naozaj?“ zopakovala som chladne a Allie obrátila oči v stĺp. „O čom presne?“

„Neviem.“ Allie pokrčila plecami, celá bezmocná, a štíhle ruky poletovali pred ňou. V tej chvíli mi pripomínala vážku. „Vieš, čo si myslím. On je... Neviem. On nie je taký, ako sme si mysleli.“

„Je to upír?“ spýtala som sa vecne.

To ju nahnevalo. „Dobre,“ odvetila zlostne. „Chceš vyhrať túto hádku ty, Reena? Môžeš ju vyhrať. Potop ma. Lenže ja sa len pokúšam byť k tebe úprimná. Viem, že si o mne myslíš, že som hrozný človek, a rovnako viem, že si myslíš, že som urobila hroznú vec, lebo som ti ho ukradla, alebo niečo také.“

„Nikdy som nepovedala, že...“

„Lenže urobila som ti láskavosť. Ak nie si schopná prísť k nám domov a hrať *flašu* s Lauren Wernerovou, určite by si nezvládla sex so Sawyerom LeGrandom.“

Zatackala som sa. Stála som tam a premýšľala som, veľmi jasne, o slove *zdevastovaná*.

„Pozri, Reena.“ Len čo to bolo vonku, Allie vedela, že prekročila hranicu. Nejakú vytýčenú hranicu, ktorá bola označená tak zreteľne, že keď ju porušila, naše životy to navždy rozdelilo – na časy, keď sme boli malé deti a keď sme nimi už neboli. Na to, čo bolo predtým a potom. Posledný raz som sa na Allie pozrela a otočila som sa jej chrbtom. Nad hlavou mi zaburácal hrom, hlasno a zlovestne. Prichádzala búrka.

„Reena!“ zavolala za mnou Allie oveľa dôraznejšie, ale to som už bola preč.

7

Potom

Jedna vec, ktorú by ste mali vedieť o živote v južnej Floride, je tá, že kamkoľvek idete, všetko je nasilu klimatizované. Vráťane modlitebni. Keď sme v nedeľu vstúpili do kostola zasväteného Panne Márii, bolo tam len šesťnásť stupňov. A tak je to, odkedy dal Boh človeku centrálnu klimatizáciu. Na veky vekov, amen.

Sme nábožné rodiny, LeGrandovci a my: krstiny a birmovky, spoločné večere a nedeľné omše. Otec a Soledad sa vzali v tomto kostole. Kým som chodila na základnú školu, pravidelne som sem zašla, aby som zapálila sviečku za mamu. Dokonca ešte aj v mojich najúbohejších, najosamelejších stavoch, rovnako ako v tehotenstve, som tu sedávala hneď za Sawyerovými rodičmi. Každý víkend v siedmej lavici vpravo. Napriek tomu som si myslela, že po tom všetkom sa jeho a moja rodina navzájom milujú a nenávidia s rovnakou intenzitou. Vyznávanie viery je len ďalšia vec, ktorú sme vždy robievali spolu.

Práve som Hannine ruky, tučnučké ako také dve klobásky, ledva dostala do svetra, ktorý Soledad doplietla pred necelým týždňom,

keď bočným vchodom vošiel do kostola Sawyer, sprevádzaný Rogerom a Lydiou. Ruky mal strčené hlboko vo vreckách tmavých džínsov. Z výstrihu v tvare písmena V mu zo sviatočnej polokošeľe viseli slnečné okuliare. Všetci, dokonca aj Sawyer, nosili do kostola košeľu s golierom.

„Ahojte, všetci,“ zašepkal, keď sa zasunuli do radu pred nami. Môj otec ho ignoroval. Cade naňho iba zazrel. Jeho manželka Stefanie sa na Sawyera pozrela takým spôsobom, že som mala chuť udrieť ju po jej zvedavej okrúhlejšej tvári. *Áno, Stef, je to pekný muž. Áno, Stef, je spät'.*

Ježišu Kriste, všetci. Rýpte sa v tom všetci spolu.

Soledad bola zrejme jediný člen našej rodiny so štipkou milosti, hoci nie že by to dávala nejako očividne najavo. „Ahoj, Sawyer,“ pozdravila ho hlasom tvrdým ako vždy, so stopami detstva stráveného na Kube. Vedľa neho svietila jeho matka, priam žiarila. Prečo by aj nemala? Jej márnotratiník sa vrátil, tak ako sľuboval kňaz v kázni. „Rada ťa vidím.“

Sawyer pobozkal Soledad na líce a potom obrátil pohľad na Hannah. Takmer celú minútu sa na seba mlčky dívali. V tom momente som ani nedýchala. Sawyer bol vždy plný nervozity, neustále bubnoval prstami alebo si silno trel svaly na krku. Patrilo to k tomu, prečo sa dievčatá doňho zamilovávali. V tej chvíli bol úplne chladný, ako keby mu krv vyschla v žilách.

Lydia si odkašľala. Hannah sa nervózne zavrtela. Sawyer sa na mňa pozrel pohľadom, ktorým ma obviňoval, že som mu zlomila srdce. „Dobrá práca,“ vyhrĺkla som a zasmiala sa.

Keď sme ešte boli spolu, zvyčajne som trávila nedeľné rána v kostole triafaním Sawyera do chrbta. Vždy som počkala, kým sa nikto nebude pozerieť, a potichu som sa pripravila, aby som mu mohla streliť do chrbta gumičkou z boxeriek, ktoré mu vzadu vykukovali z nohavíc. Zakaždým ma dočiahol, schmatol mi ruku

a pretláčali sme sa dovtedy, kým si to Soledad alebo Lydia nevšimli a lakťom nedrgli jedného alebo oboch do boku. „Dávajte pozor,“ zasyčali a vzápätí sa obrátili späť k oltáru. Zvyšok už pekne-krásne nechali na našom vlastnom rozhodnutí. Boli sme zamilovaní. Ale to bolo vtedy. Už je po všetkom. A je to tak v poriadku.

V polovici žalmu sa Hannino krútenie zmenilo na fňukanie. Jej horúce telo v mojom náručí oťaželo. Bola podráždená. V noci nespala dobre. Ani jedna z nás nespala bohvieako, ak chcete vedieť pravdu. V tej chvíli som však mala pocit, ako keby sa nakoniec celou svojou vystrašenou intuíciou batolaťa spoľahla na mňa. Ihneď som pocítila, že to vie. Nadvihla som si ju a zamierila do uličky. Vzápätí sme o ten pocit prišli. Práve uprostred čítania z Pavlovho *Prvého listu Korint'anom*: „*Hľa, poviem vám tajomstvo.*“ Dostali sme sa von cez zadné dvere, priamo do oslepujúceho svetla.

„Aj tak som nikdy nemala rada Pavla, len tak mimochodom,“ povedala som Hannah, hneď ako sme vyšli z kostola. Dláždenú terasu priestranstva osídľoval dobrý poltucet sôch anjelov a svätých v životnej veľkosti. Pripomínalo to nejaký druh čudnej náboženskej kokteilovej párty s hosťiteľom – apoštolom Bartolomejom. Postavila som Hannah na nohy a nechala ju bežkať.

Leto v Browarde býva brutálne, strašidelné. Všetky palmy a zelené spleti divého hrozna sa ovíjajú okolo pomníka stojaceho na trávniku. Hannah svojimi bacuľatými hviezdicovitými ručičkami vytrhla chumáč trávy. „Ach, jaj,“ povzdychla som si. „Čo to máš, malá?“

„Ach, jaj,“ zopakovala a ja som sa usmiala. Hannah je veľmi krásne dieťa, tmavovlasé, s očami ako trnky, aj keď by som v jej hodnotení mohla byť trochu predpojatá, keď vezmem do úvahy, že rástla vnútri môjho tela. Teraz zastavovala okoloidúcich a prihovárala sa im: „Ach, jaj!“

Sadla som si na drevenú lavicu, sledujúc ju pohľadom. Mlčanlivá Panna Mária bdela na vrchole vyschnutej fontány na okraji te-

rasy. Tam, kde sa jej závoj mal stretnúť so šatami, kusy sochy chýbali. Myslela som na moju mamu, ktorú som si sotva pamätala – len vodopád tmavých vlasov a slabá vôňa levandule. Bola som zvedavá, či mala nejaké tajomstvá, o ktoré by sa bola neskôr so mnou podelila. Prechádzala som palcom po vrúbkovanom okraji kameňa, čakala som. Soledad sa modlievala k Márii prakticky za všetko a prisahala, že Mária jej zakaždým odpovedá. Lenže ak aj mala táto Matka, alebo tá moja matka, pre mňa nejakú radu, držala jazyk za zubami. „Malou pomocou ste mi,” povedala som im a vyskočila zachytiť svoje dieťa pred istým pádom.

8

Predtým

V desiatej triede som nemala nijakých priateľov.

Dobre, dramtizujem to. Mala som priateľov. Nejedávala som obed sama, sediac na záchodovej doske, alebo tak nejako. Väčšinou som jednoducho neobedovala. Namiesto toho som zašla do knižnice. Zdržiavala som sa na galériách a čítala som. Keď som predsa len išla do jedálne, sedela som so Shelby, novou pomocníčkou v našej reštaurácii. Shelby bola tretiačka. Prisťahovala sa z Tucsonu so svojou mamou a s dvojčaťom Aaronom, ktorému stačili len dva dni v zhubnom močiari južnej Floridy, aby sa rozhodol, že neexistuje absolútne nijaká šanca, aby tu niekedy zostal žiť. Ešte predtým, ako sa začal školský rok, utiekol bývať do New Hampshire k otcovi. Shelby mala ryšavé vlasy a ústa veľké ako obchodné loďstvo. Na ľavom uchu nosila rad drobných strieborných krúžkov a chodila s kapitánkou dievčenského futbalového tímu. Automaticky som predpokladala, že ma považuje za takú príšerne nudnú, že by nepripustila, aby som s ňou vôbec dýchala ten istý vzduch. Teda až do dňa, keď si položila svoju tácku priamo vedľa mojej a spýtala sa ma,

ako je to s jedlom na tomto Bohom zabudnutom mieste – ani čo by sme sa poznali celý náš život.

„Nestojí za nič,“ povedala som jej, žmurkajúc od vďačného prekvapenia. „Tak je to.“

Shelby sa usmiala a podala mi polovicu tyčinky Kit Kat, ktorú si práve rozbalila. „Aj mne sa zdá.“

Raz popoludní ma viezla do práce. Vo vetchom volve jej z reproduktorov reval dievčenský rock z deväťdesiatych rokov. Keď vychádzala z parkoviska, odfrkla si a bradou ukázala na čelné sklo. „To je ten barman?“ spýtala sa, oči trochu prižmúrené. „Z reštaurácie?“

Sledovala som jej pohľad na bok budovy spolovice skrytý za radom suchých, hnednúcich kríkov. V tieni, ktorý vrhali previsy kríkov nad bočnými dverami telocvične, boli pritlačení k jej betónovému múru Allie a Sawyer. Jeho dľaň sa kĺzala pod jej sukňu.

„Áno,“ prikývla som pomaly. Chvíľočku som mala pocit, že sa nemôžem nadýchnuť, lebo mi v hrudi hneď vedľa srdca zaberá miesto niečo neznáme. „Áno, to je on.“

„Ľudia si to rozdáajú za denného svetla,“ poznamenala Shelby a zaradila auto do premávky. „To znamená, že teroristi ešte nevyhrali.“ Potom sa na mňa pozrela, bledé obočie spojené dokopy. „Čo?“ zarazila sa. „Doriti, prepáč. Patríš k ľuďom, ktorí sú citliví na vtipy o teroristoch?“

To ma rozosmialo. „Nie som nijako zvlášť citlivá na nič,“ klamala som a úkosom som sa pozrela von z okna. Potom som zaklonila hlavu a sledovala ťažké, tučné mraky.

Rok si ubiehal ďalej svojou vlastnou cestou – Halloween, Deň vďačyzdania. Konečne som dostala študentskú legitimáciu. Strávila som veľa času ponorená do svojho denníka. Soledad ma pozorne sledovala a katalogizovala zúžené parametre môjho tínedžerského

života ako antropológ, ktorý robí terénne výskumy: *Škola, Práca, Domov. Osprchovať sa a zasa odznova*. Nepovedala som jej o Allie a Sawyerovi – nikdy som je nepovedala ani o Allie a *mne* –, ale to jej nezabránilo vyzvedieť. „Chceš sa o tom porozprávať?“ spýtala sa ma raz v sobotu večer pri tretej epizóde seriálu o maratóne neviest, ktorá práve bežala na káblovke.

Pokrčila som plecami, akoby som nemala najmenšie tušenie, na čo sa ma pýta. „O čom?“ Tvárila som sa nevinne.

Soledad obrátila oči v stĺp.

Raz som zavolala Allie na záznamník. Nezdvihla a ja som nenechala správu. Rovnako tak, len do záznamu: nezavolala mi späť.

Odpoveďou na čokoľvek, ako som si odjakživa myslela, bolo vypadnúť z mesta. Vždy som rada čítala o cudzích miestach – *National Geographic* som odoberala od svojich desiatich rokov –, no v tú zimu som bola absolútne nenásytná. Čas som trávila vyvalená na posteli a zahádzaná cestopismi z knižnice. Ich lesklé obaly boli lep-kavé a zašpinené. Snovala som plány. Robila zoznamy. Zostávala som hore celú noc a preklikávala sa cez jeden blog za druhým – príbehmi a obrázkami žien, ktoré strávili roky v Maroku a Tanzánii či na juhu Francúzska. A potom som si zmapovala svoju vlastnú trasu.

Zakresľovala som si ju striebornou fixkou, ako keby to bol nejaký druh imaginárnej Hodvábnej cesty.

Tak veľmi, veľmi som chcela odísť.

„Kam sa vyberieš dnes v noci?“ spýtal sa ma raz večer otec, vznášajúci sa vo dverách mojej izby, v ruke držal tonik s limetkou. Predtým som ho počula hrať na prízemí na klavíri, potom som niekde vo svojej hlave matne zaregistrovala ticho. Spôsobom, akým si všimnete, že už vypla umývačka riadu.

„Chicago,“ odvetila som veselo, keď som zdvihla zrak od obrázkov Oak Parku na mojom notebooku. Pred pár rokmi dostal otec infarkt. Skolaboval na parkovisku tesne predtým, ako som nastúpila do ôsmeho ročníka. Snažila som sa byť pred ním veselá, kedykoľvek sme boli spolu. „Alebo možno Kodaň.“

„Chicago je skvelé hudobné mesto,“ odsúhlasil mi nápad a prikývol, ako keby uvažoval, že by som tam mohla zamieriť aj v skutočnosti. „Azda budeš mať chuť prerušiť cestu a zísť do kuchyne. Soledad robí pesto.“

Usmiala som sa. Zavrela som počítač a skotúlala sa z postele. „Hneď som tam.“

V tú jar som raz ráno dostala v triede pozvánku, aby som sa po vyučovaní zastavila na riaditeľstve školy. Prepadol ma strach. Cítila som sa nesvoja. Nikdy predtým si ma nezavolali do kancelárie. Napadlo mi, či nemám náhodou nejaký problém pre niečo, o čom neviem, že som urobila. Alebo či nejaký samaritán neprejavil s dobrým úmyslom znepokojenie nad mojou všeobecnou neschopnosťou zvládať despotizmus strednej školy. „Všimli sme si, že ste spoločensky neobratná,“ predstavila som si, ako mi hovorí poradkyňa s hlavou naklonenou na stranu, aby ukázala, ako pozorne ma počúva. „Neustále sa pozeráte von oknom. Ste ako posadnutá vlastnými predstavami, trávite tým príliš veľa času.“

„Nežartujte,“ fantazírovala som, ako jej odpovedám, zatiaľ čo som mierila s batohom preveseným cez jedno plece na hodinu angličtiny. „Povedzte mi rovno, čo nevládam.“

Celé predpoludnie som strávila s hrčou úzkosti usadenou niekde v hrudi. Na začiatku obednej prestávky som váhavo zaklopala na dvere kancelárie. Vzduch voňal kávou a prachom. Čakala som, že sa stretnem s pani Ortumovou, staršou, mierne vyšinuto vyzerajúcou poradkyňou, ktorá viedla všetky naše deviatacké semináre a ktorej

manžel, ako sa hovorilo, zarobil sto miliónov dolárov v podnikaní s technikou. Lenže na jej mieste sedela tmavovlasá mladá žena, ktorú som nikdy predtým nevidela. Na stole mala štítok s menom pani BOWENOVÁ.

„Vitaj, Serena,“ pozdravila ma so širokým úsmevom. „Podďalej.“ Nemala som tušenie, ako vie, kto som, ale bola pekná a vyzerala inteligentne, takže som sa jej hneď chcela zapáčiť. Prichytila som sa, že sa na ňu tiež usmievam.

„Nemáš nijaký problém,“ začala, len čo som si sadla. Rukávy naškrobenej bielej blúzky mala vyhrnuté až po lakte. „Všetci, ktorých som si sem doteraz pozvala, si mysleli, že majú problém.“ Zdvihla fascikel a chvíľu ním poklepkávala po stole. Čítajúc hore nohami, zistila som, že obsahuje protokol. „Som tu nová, preto si prechádzam zoznamy študentov a usilujem sa spoznať každého, koho môžem.“

Spýtala sa ma, ako sa mi darí v jednotlivých predmetoch a či popri škole niekde pracujem. Snažila som sa jej odpovedať tak neurčito, ako to len bolo možné. Ona si zatiaľ robila poznámky do svojho žltého notesa. Na prostredníku ľavej ruky sa jej trblietal prsteň – bižutéria s jasným tyrkysovým kameňom. Na stole vedľa nej stála karafa s vodou, v ktorej plávali plátky citróna. Karafa bola luxusná, podobnú sme používali v reštaurácii. Na to, že sme boli v škole, vyzerala neobyčajne draho. Väčšina pedagógov sa uspokojila s termoskami, na ktorých boli vytlačené logá bánk.

„Už si niekedy premýšľala nad vysokou?“ prekvapila ma pani Bowenová otázkou, zatiaľ čo sedela vo svojej nepohodlne vyzerajúcej stoličke a s úsmevom sa na mňa pozerala. Pero položila späť na stôl k poznámkovému zošitu.

„Trochu,“ odvetila som, ale bola to lož. V skutočnosti som o výške premýšľala neustále. O tom, kde by som chcela ísť, aj o ľuďoch, ktorých by som tam mohla stretnúť. Aj v tej chvíli som mala

na domácom pracovnom stole katalóg predmetov z Northwesternu. Bol už taký obchytkaný, že sa takmer rozpadával, najmä študijné programy zamerané na tvorivé písanie, na ktoré som si nalepila žlté záložky.

„Dobre,“ zdalo sa, že pani Bowenová je s mojou odpoveďou spokojná. „Presne o tom som chcela s tebou hovoriť. Prezerala som si tvoje záznamy, Serena, a sú skutočne pôsobivé. Každý polrok, odkedy si na našej škole, najvyššie bodové ohodnotenie. Rada by som ťa videla na jednej či dvoch mimoškolských aktivitách, ale fakt je, že ak si udržíš túto úroveň znáмок a naďalej budeš chodiť na vybrané maturitné predmety, a dobre na nich pracovať, mohla by si mať nárok na ukončenie strednej školy o celý rok skôr.“ Naklonila sa dopredu, takmer sprisahanecky, a s nadšením na mňa pozrela. „Mala by si o to záujem? Chcela by si na tom popracovať?“

Chvíľu mi trvalo, než som tú informáciu absorbovala. *O celý rok skôr. Oprávnená na maturitu.*

Nezmohla som sa na odpoveď, len som nemo pozerala na poradkyňu. V tichu sa z vedľajšej miestnosti ozývali prerušované zvuky kopírky a asistentkin rozčúlený hlas.

Pani Bowenová zrejme pochopila moje zaváhanie ako nezáujem. Naklonila svoju upravenú hlavu na stranu, v rovnako solidárnej póze, ako som si ju predstavovala. „Samozrejme, nemusíš,“ ozvala sa. „Poznám veľa študentov, ktorí by nechceli prísť o posledný ročník a o všetko, čo s tým súvisí. Len som ti chcela dať vedieť, že máš mož...“

„Rada by som,“ prerušila som ju rýchlo. Myslela som na lietadlá a priestranné prednáškové sály univerzity. A na zámku klietky, ktorá sa otvára. „Čo mám preto urobiť?“

Podľa pani Bowenovej bolo to, čo mám urobiť, pomerne jednoduché. Aspoň zatiaľ. Naďalej si dobre viesť na hodinách, urobiť si